

BISERICAOn. Direcțiunea Liceului „M. Nicoară”
Arad

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația:
ARAD, STRADA EMINESCU 18APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. FeleaABONAMENTE.
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei**Teologie și preoție**

Studiul cu titlul de mai sus al pâr. Ilarion Felea, e un extras din Anuarul Academiei teologice din Arad, 1939.

Titlul ne arată preocuparea principală a pâr. Il. Felea, de a arăta: ce este teologia, cum trebuie să o înțelegem, definițiile unor profesori de teologie, cum sunt P. S. I. Mihălcescu, dl I. G. Savin și mai ales a d-lui Teodor M. Popescu (Teologia ca știință). După D-sa (T.M. Popescu) teologia „e o mare știință”; „... pentru că ne dă o concepție sigură despre lume și viață, interpretează misterele existenței și descoperă rațiunea cauzală și finală a lumii și a omului; ea „cunoaște din trecut până în viitor, dela pământ până la cer”. Teologia este știința sfântă a religiei creștine (pag. 4). Câmpul ei de cercetare e vast, fiindcă are legătură cu toate celelalte științe; ea ne dă cunoștințe cari ne fac să înțelegem manifestarea și rostul omului pe pământ, legătura lui cu Divinitatea. „Teologia e regina științelor; e chemare, convingere și har” (pag. 6.)

Titlul de „teolog” (grăitor de Dumnezeu), s'a acordat numai la 4 personalități proeminente: 1. Sf. apostol și ev. Ioan, pentru expunerea doctrinei despre dumnezeirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos cuprinsă în sfânta sa Evanghelie. 2. Sf. Grigorie de Nazianz (328—389) pentru expunerea clară și exactă a doctrinei și a raportul dintre persoanele Sfintei Treimi și 3. Sfântul Simeon noul Teolog (949—1022) pentru tezaurul învățătorilor pe care ni le-a împărtășit din contemplațiile și extazele sale mistice (pag. 7). Viața și faptele Sf. Grigorie de Nazianz sunt descrise mai pe larg (pp. 8—11). Legătura dintre teologie și preoție, pâr. Il. Felea o face dezvoltând ideea principală a „preoției” după expunerea minunată a Sf. Ioan Gură de Aur în tratatul său „Despre preoție” (pp. 12—24). Sunt pagini minunate, definiții cu adevărat pline de cea mai puternică emoție; rând pe rând sunt analizate cărțile din care se desface frumusețea chemării sfinte, a talnei mărețe a preoției. Sunt mișcătoare cuvintele autorului când concludă că preoția este „taină dumnezeiască dar extraordinar, puritate îngerească, lucrare mântuitoare, slujbă sfântă, știință întemeiată pe veritatea dogmelor Bisericii” (p. 24).

Studiile teologice desăvârșesc persoana preotului. Ele sunt acelea, cari fac ca orizontal spiritual al preotului să devină tot mai lung. Sunt atât de importante, trebuincioase chiar dezvoltării pastorale și misiunare a preotului. „În multe sate și orașe au prins curentele subversive și sectele religioase tocmai din pricina că a lipsit știința teologică” (p. 26). Pentru ca preotul să-și împlinească bine misiunea, trebuie să folosească, cât mai mult, Sf. Scriptură, ea fiind temelia tuturor studiilor teologice. Biblia este averea Bisericii. Cunoașterea și înțelegerea ei se impune mai mult ca oricând;

ea-l face pe preot mai bine orientat, gata oricând să lupte cu sectarii, să le răspundă prompt, — ca să facă o predică bine reușită și 'n sfârșit îl dă o mângâiere și adâncă satisfacție sufletească. Alături de tradiția ortodoxiei noastre ea e cheia dezlegării atâtor probleme actuale (pp. 27—31).

Alături de Biblie, Molitfelnicul și Liturghierul formează în mâna preotului „cărțile lucrărilor harice”. Pâr. Il. Felea combate pe aceia cari susțin că în vremurile noastre e destul „Molitfelnicul” în mâna preotului. Și 'ntrădevar așa este. Timpurile noastre cer și alte cunoștințe decât cele cuprinse în Molitfelnic (pp. 31—35).

Preotul mai trebuie să țină pas cu cerințele vremii: Să fie un bun predicator, să lățească cuvântul sfânt de pe amvon; creștinii așteaptă, caută cece este mai prețios într'o predică: „aurul cuvântului evanghelic, dogma mântuitoare”. Organizarea Bisericii ortodoxe cu ierarhiile și unitățile ei, reprezintă azi „organisme vii de activitate religioasă, morală și dinamică”. Propaganda religioasă morală se face cu graiul viu, prin răspândirea foilor religioase-morale și cu ajutorul cărților (colportaj). La pag. 36 pâr. Il. Felea reproduce ordinul ce l-a dat P. S. S. Episcopul Andrei Magieru al Aradului, cu privire la datorile sfântă a preotului de a predica regulat, la toate Duminicile și sărbătorile (Bis. și Școala, Arad, Nr. 49—50 1939, p. 427). În acel ordin P. S. Sa spune: „Vom urmări pe cale disciplinară, pentru neglijență și necapacitate, pe acei preoți ale căror amvoane vor rămâne mute de alci înainte” (p. 37).

Concluziile se desprind în mod logic din cele ce am arătat până aci: „Indatoririle care decurg pentru preot din raportul ce-l are preoția cu teologia, se cuprind în trei principii capitale: știință teologică, conștiință morală și dragostea evanghelică” (p. 47).

Lucrarea pâr. Il. Felea dezvăluie o preocupare esențială a vremurilor noastre: locul ce trebuie să-l ocupe preotul în societatea omenească și 'n actualul Stat român și datorile ce le are de îndeplinit față de problemele sociale cari trec pe primul plan al vieții. Fără de cunoașterea și aprofundarea lor nu poate exista o lucrare duhovnicească temeinică. Armonia dintre teologie și preoție e evidentă; conlucrarea lor ne dă imaginea clară a vieții spirituale și creștinești.

Pâr. Il. Felea pune la îndemâna studenților în teologie cât și a preoților, probleme asupra cărora vor trebui să mediteze, să le înțeleagă și mai ales să le practice întru toate; atunci străduințele Sf. Sale vor fi încununete cu succes.

Prof. Constantin Rudneanu

De ce iubim Ortodoxia ?

Inovațiile Apusului erau așa de separatiste, încât la anul 1054 s'a comis cea mai mare și mai dureroasă încercare în sânul Bisericii lui Hristos: despărțirea celor ce gravitau în jurul papei, de Biserica ortodoxă. De aci înainte Biserica ortodoxă are să simtă lovituri din partea necreștinilor: Mongoli, Arabi, Turci și —durere— din partea creștinilor separați ce aveau în frunte pe papa, iar mai târziu și din partea comunităților religioase protestante, de origină din papistașism.

Când desbinarea Apusului de Răsărit a fost desăvârșită, superioritatea celui dintâi era incontestabilă în ce privește forța cât și buna stare. Această bună stare i-a dat imboldul de a cuceri pentru sine Răsăritul și pentru aceasta nu s'a știut să îndrepte cruciadele în parte nu asupra necredincioșilor mahomedani care au pus stăpânire asupra Ierusalimului și Locurilor Sfinte, ci contra Constantinopolului creștin ortodox. „Așa zisa a patra cruciadă în loc de a năvăli asupra Ierusalimului...”, a tăbărit asupra Constantinopolei, centrul bisericesc al creștinilor de Răsărit, și cucerindu-l înființară de grab aici un imperiu latin și lângă împăratul latin fu instituit și un patriarh latin (Toma Morosini). Împăratul grec și patriarhul au fugit din Constantinopole și s'au stabilit în Niceea. „Cruciferii veniră în țările creștinilor de Răsărit cu ideea preconcepută, că aceștia sunt schismatici șieretici, cari trebuie convertiți sau striviți. Iar cronicarii cruciadelor narează cu sânge rece cum cruciferii prefăceau în cenușă orașe creștine, pentru că locuitorii lor erau eretici încăpăținați (!)”. Și când te gândești că toate acestea numai pentru că Ortodoxia nu consimțea să lapede învățăturile Bisericii adevărate, nu voia să schimbe Capul Ei nevăzut și veșnic, înlocuindu-L cu unul văzut și trecător! Mântuitorul a spus într'adevăr: „veți fi urâți de toți pentru Numele Meu, dar cel ce va răbda până în sfârșit acela se va mântui” (Mat. 10, 21—22), și altundeva zice că tot ce El a spus, se va implini: „Cerule și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Marc. 13, 31).

Suferințele acestea, din cauza că eram ortodocși, le-am împărțit mai mult ca oricare popor ortodox noi Români. Prin poziția noastră geografică de punte între apus și Răsărit, noi am fost ținta imediată a atacurilor papistașe și reformate, mai ales partea cea de apus a țării, Ardealul, care a avut pe lângă toate celelalte dureri, să mai suporte și aceea de a fi făcut parte din organismul politic al unui „stat strein, cu o biserică dominantă străină, cu o pătură conducătoare streină”. Tragedia aceasta se înțelege în toată grozăvia ei numai de acela ce pătrunde cu adevărat noțiunea de Ortodoxie. Neamul care a avut norocul să poată păstra intactă toată comoara de care este plină Ortodoxia, a avut implicit și nenorocul de a fi supus tuturor torturilor, mai ales când se încerca trista operație de a extrage din ființa lui Ortodoxia, care este suflul de viață al oricărui popor ortodox.

Când Biserica apuseană a devenit entitate aparte de întregul ortodox; când a căutat ca să câștige pentru sine Ortodoxia slăbită — dar nu distrusă! — de toate puhoaiile ce s'au abătut asupra ei, noi Români, care am fost lipiți cu o parte de un popor de credință apuseană, Ungurii, am fost printre primii care am simțit stăruința fraților dela apus, pentru a câștiga Ortodoxia pe partea lor. Episcopiile latine iau ființă pe

teritoriul țării noastre, chiar dacă nu erau mai mulți credincioși decât doi într'o eparhie. N'am putea tăgădui că străduințele acestea n'au avut oarecare rezultat, însă putem spune cu mândrie — și pe un ton ridicat — că așteptările lor au fost cu totul desmintite de evenimente. Și asta se poate dovedi cel mai simplu: istoria are încrustate în paginile sale drepte, cronici scurte, ca: în anul atâta, a fost înființată episcopia cutare, de regele cutare sau domnul cutare, sub papa cutare, în orașul cutare și s'a desființat în anul atâta. Vor fi arătate acestea sumar de tot și'ntr'o formă de tot curioasă, poate — pentru unii — hazlie, dar adevărul acesta se desprinde din istorie cu gravitate.

Noi Români de cum ne-am trezit ca popor distinct de alte popoare pe acest pământ, ne știm ortodocși. Noi n'am cunoscut fixitatea anului convertirii, cum b. o. au cunoscut-o popoarele vecine și nevecine cu noi. Noi, când pe trunchiul dac se altoia viața nobilă a poporului roman și se plămădea ființa noastră de Români, am primit cimentul creștin ca adaus, care s'a făcut una cu ființa noastră în așa fel, că cine a încercat, sau încearcă, să desbrace pe Român de Ortodoxie, repetă încercarea nebunului care voiește să scoată sistemul osos dintr'o ființă vie și totuși ființa să trăiască. Da, Românul ortodox desbrăcat de Ortodoxie, înceată să mai existe ca Român. Avem dovezi destule pentru a arăta acest adevăr: nobilii români ardeleni, între cari „cazul cel mai tipic în ce privește procesul de asimilare al elementelor românești din Ardeal”, atunci când își pierde Ortodoxia, ni-l oferă familia Corvineștilor. „Ea a dat statului ungar pe cel mai mare general al lui, Iancu de Hunedoara, pe unul din cei mai străluciți regi, Mateiaș, și pe un ilustru arhiepiscop și diplomat: Nicolae Olahul.” Efectul acestei părăsiri a Ortodoxiei pentru aceștia, a fost nu numai pierderea lor pentru totdeauna din familia lor, din românism, ci ingrata meserie de vânător al altor treizeci de mii de suflete românești pe care le-au predat cu generozitate celor mai mari dușmani ai românismului! Dar răul nu s'a oprit aci, ci a continuat să se mărească pe măsură ce împilatorii noștri vedeau că noi refuzăm cu încăpăținare să murim, după cum rezistăm și atacurilor de a ne trece în bloc la legea papei. În fața acestor stări de lucruri, când în Ardealul nostru românesc s'au incubat și protestanții luterani și calviniști, regii Ungariei și principii Ardealului făceau presiuni asupra noastră să imbrățișăm măcar una din aceste două noi confesiuni. Armele întrebuintate pentru atingerea acestui scop au fost multiple și unele mai neomenești ca altele. Mai întâi au adus faimoasa lege, prin sec. 15, a celor trei națiuni: „Unio trium nationum”, care prevedea drepturi pentru cele trei națiuni: unguri, sași și secui, respective pentru cele trei confesiuni: catolică, luterană și calvină, exluând pe Români dela cele mai elementare drepturi în propria-le țară, socotindu-le religia scoasă de sub lege în același timp cu ființa lor. Prin legea aceasta și mai apoi prin legea urbariului, Românimea din Ardeal ajunsese la o viață egală cu a animalelor, dacă nu mai rău. „Jugul Românilor în Ardeal se îngreua, nu numai din partea nobililor unguri, ci încă și din partea popilor catolici”. Arătăm acestea pentru ca să dovedim că era o complicitate politico-religioasă, dusă cu tenacitate pentru stărpirea Românilor cari ca naționalitate se deosebeau fundamental de Unguri ori de Sași, după cum prăpastie era între Ortodoxia plină de iubire și capabilă de jertfă și între papistașia orgolioasă și dornică de dominație. Cât

de dureroasă ajunsese starea bieților Români, se poate vedea din exclamația unui episcop din jurul Dejului, care, când află că stăpânul locului, un ungar, s'a opus ridicării unei biserici ortodoxe pe moșia lui, într'un gest de sfâșietoare dramă sufletească ridică mâinile spre cer și zice: „Doamne, Dumnezeu! Așa-ți trebuie, dacă ai dat locul domnilor; de acum nu mai ai pe seamă-ți nici atâta loc, cât sa-ți ridice Ție oamenii casă”. Asta era nenorocita situație a bieților Români pe pământul lor. E foarte adevărat că, deși blânzi din fire și umiliți după cum însăși legea lor, Ortodoxia, este blândă și umilă, — totuși nu-s rare cazurile, când nemai putând suferi, ridicau armele pentru ca în felul acesta să-și afirme drepturile la viață.

Florian Coraș

Duminea 19 după Rusalii.

Precum voiți...

O femeie povestea că n'are dușmani, că ea ține porunca ce zice: Ce ție nu-ți place, altuia nu face. Tot așa un învățat vorbea despre pacea și buna înțelegere dintre oameni. Intre altele spunea învățatul: Cât de frumos zice blândul Iisus: „Ce ție nu-ți place altuia nu face”. Intrebați fiind, nici femeia n'a știut, care poruncă spune, nici învățatorul n'a putut găsi, unde și cui ar fi zis Hristos Domnul: Ce ție nu-ți place, altuia nu face.

Cuvintele acestea cuprind un gând oarecare, dar nu sunt ale Mântuitorului. De fapt ar putea să fie și o poruncă păgânească. Vrei să fii lăsat în pace? Lasă și tu pe alții. Vrei să nu fii lovit? Nu lovi.

Așa a făcut și Avram când s'a despărțit de Lot, ca să nu fie sfadă între ei și între păstorii lor. Despărțirea lor a însemnat înstrăinarea unuia de altul. Ce ție nu-ți place, altuia nu face, atâta și înseamnă: să te înstrăinezi de celalaltii oameni, să nu te mai doară capul de el.

Față de înstrăinarea și nepăsarea aceasta Hristos-Mântuitorul spune tocmai contrarul, precum ați auzit în Evanghelia de azi: *Precum voiți să vă faceți vouă oamenilor, faceți-le și voi asemenea.*

Care e mai frumoasă vorbă? A nu face un rău sau a face un bine? În Vechiul Testament avem o minunată și duiosă pildă. Pe Iosif l-au vândut frații săi. Mai târziu au ajuns înaintea lui să cumpere grâu. Iosif ar fi putut să-l alunge, să-l arunce în temniță; sau ca să nu le facă vreun rău, ca să se ferească de a le răsplăti după fapta lor, ar fi putut să închidă ușile, să nu stea nici de vorbă cu ei. În inima lui însă ardea iubirea de tată și de frați și a plâns și le-a spus: Eu sunt Iosif. Mai trăiește oare tatăl meu? Frații nu l-au putut răspunde de frică și atunci Iosif i-a chemat: Aproplași-vă de mine. Eu sunt Iosif, fratele vostru. l-a sărutat pe toți și a plâns cu ei. A sărutat și pe Iuda care-l vunduse... Nu voi m'ați vândut.

Nu înzadar se spune că Iosif este unul din chipurile, sau umbrele lui Iisus Hristos în Vechiul Testament. El ne-a dat una din cele mai înălțătoare pilde, cum să facem precum am voi să ne facă nouă oamenii.

Hristos Domnul ne-a arătat într'un chip covârșitor, că *nu-l destul să nu faci răul, ci trebuie să faci binele.* În pilda despre samarineanul milos ne-a învățat, că decât ferirea rabinului și a levitului de tâl-

hari, e mai înaltă binefacerea samarineanului. Ca un al doilea Iosif, Hristos ar fi lertat și pe Iuda, dacă Iuda ar fi venit să-l ceară un bob de grâu din nemărginita iubire și ca Iosif i-ar fi spus: Nu tu m'ați vândut.

De aceea Hristos nu zice: „Ce ție nu-ți place, altuia nu face”, ci zice așa: „Precum voiți să vă faceți vouă oameni, faceți-le și voi asemenea. Că toată bunătatea voastră a fost rău înțeleasă și rău răsplătită, nu vă învățoași inimile. O singură răsplătire să aveți: Inima împăcată, căci inima împăcată e vasul plin de dragostea lui Dumnezeu.

Dragostea care-ți umple inima crește și se varsă în lume și oricum ți s'ar părea lumea de rea, gustând din iubirea vărsată din inima ta, se face și ea mai bună.

Le spune într'o poveste că un copil a ieșit la marginea satului. Acolo începea o pădure. Copilul a strigat spre pădure: Măi. Din pădure auzi răspunsul: Măi. Nu știa cine sau ce putea să fie și a întrebat: Cine ești? D'acolo i s'a răspuns tot așa: Cine ești? Mănios, copilul a strigat: Te bat. Din pădure veni răspunsul tot așa: Te bat. Copilul s'a speriat, căci, se gândea el, putea să fie celalalt mai tare. A luat-o la fugă până acasă. Mamă, zise el, vrea să mă bată un copil din pădure. A povestit tot ce i s'a întâmplat. Mama sa a înțeles, l-a luat frumos de mână s'au dus la locul de unde a strigat copilul și l-a zis: Strigă așa: Auzi. Copilul a strigat și apoi a auzit tot așa: Auzi. Mai strigă dragul mamei așa: Eu te iubesc. A strigat pruncul și s'a luminat fața lui de bucurie, când a auzit și din pădure: Eu te iubesc.

E poveste și în pădure nu era nimeni, ci răsunetul se auzia. Dar lumea din preajma noastră e răsunetul inimii noastre. N'ați văzut că stăpânului rău și slugile și dobitoacele îi poartă frică; dar nici nu-i vor, nici nu-i fac bine. În schimb, toată casa strălucește de bucurie, dacă stăpânul e cu inimă bună.

De aceea, Hristos Mântuitorul a privit pe om că e făcut să trăiască în mijlocul celorlalte milioane de oameni. El n'a făcut un om nou, ci pe cel vechiu l-a sfințit, ca apoi și lumea să se sfințească prin omul care sfințește locul. Prin urmare, tu, omule, n'ai dreptul să fugi din lume, să te desparți de oameni ca Avram de Lot, ci ești dator să-ți pui toată iubirea, ca Iosif: să apropi pe frații tăi de tine.

Ai certat sluga ta de acasă? Du de aci un zâmbet împăciuitoare și sluga se va însenina. Ai supărat pe ai tăi din casă? Imbrățișază-i când ajungi acasă și le va trece turburarea. Ești în dușmănie cu vecinul tău, cu fratele tău? Intinde-ți mâna spre împăcare și el îți vor da toată inima. Fă din inima ta un vas al dragostei lui Dumnezeu și răspândește dragostea în jurul tău cu vorba și cu fapta și vei vedea cum îți vine din toate părțile, ca un răsunet din pădure, fapte și vorbe bune. „Vorba dulce mult aduce”. Iar iubirea și bunătatea pot sfinți o lume întreagă.

Prof. F. Codreanu

Concentrările noastre

Fiecare epocă, trăită de om pe pământ, își are terminul său specific prin care se caracterizează mai complet, decât cea mai migăloasă definiție științifică. Vremurile de azi se definesc prin terminul: *Concentrare!*

Peste tot numai de concentrări și despre con-

centrați se vorbește. Toate categoriile de slujbași al Statului sunt chemați la concentrare din interesele superioare ale apărării a ceea ce avem mai scump și mai bun: scumpa noastră Țară.

Poate dintre noi, preoții, sunt cei mai puțini cari prin ordin militar sunt obligați la aceste concentrări. Dintre noi sunt mai puțini cari plinesc datoria patriotică de a sta sub ordin la apărarea frontierelor iubitei noastre Patrii. Din adins suntem lăsați la vatră, fiindcă *concentrarea noastră* trebuie să plinească aci acasă!

E și foarte natural, că atunci când mai multe rugăciuni se înalță din piepturile celor rămași acasă, să fie *cine să mijlocească* aceste rugi la tronul Tatălui ceresc. Misiunea preoțimeii este azi de a *concentra rugăciunile răzlețe* prin sfintele suljbe ale legii noastre în Biserici.

Preotul este *concentrat pe loc*, adică în Biserică. El este pus de veghe la sfântul Altar. Aci este frontul său de luptă. Altarul este tranșeul concentrării noastre! Și dacă veni vorba de tranșeu, atunci știut lucru este, că azi *aceste* trebuiesc înfărițe, betonate, făcute capabile de mari rezistențe. Așa lucrează pe tranșarii cu concentrații. Înțaresc și betonează tranșee.

Așa trebuie să năzuiască și preotul în tranșeul său: să-și înțarească Altarul! Să petreacă cât mai mult timp în acest loc sfânt, mijlocilor cu Tronul ceresc.

Preotul concentrat — și apoi toți sunt concentrați cei de pe frontiera de Vest — nu se va mai mulțumi cu numărul slujbelor săvârșite înainte.

Pe lângă intensificarea *prediciei* din Dumineci și sărbători, va căuta *nouii ocazii* de a aduce pe credincioși în fața sfântului Altar. Nici slujbele vecerniilor din naștea sfintelor Liturghii și cele din Dumineci și sărbători nu sunt satisfăcătoare pentru concentrarea multelor rugăciuni ce se ridică azi spre slăvi.

Imi amintesc de acele *utrenii zilnice* cari fură introduse pe durata războiului mondial într-o comună fruntașe de pe granița noastră. Câtă mângâiere primeau zilnic la aceste slujbe mamele, soțiile și bunicile celor duși pe fronturi? Oare azi nu ar cerceta aceste servicii divine tot atâtea suflete, care au trebuință de împăcare cu bunul Dumnezeu prin înțărirea rugăciunilor?!

Aci să se facă concentrarea noastră! Câte concentrări de aceste ni se oferă în pastorația noastră?

Cât de bineprimită ar fi utrenia zilnic slujită cu contribuția cântării răspunsurilor din partea elevilor școlii conduse azi de preot? Și cât de fericit ar fi părinții când ar vedea că în lipsa învățătorului, părințele-călihet se îngrijește de educația sufletească a elevilor lăsați lui spre instruire?!

Iată un alt teren de conducere a preoțimeii de pe frontiera de Vest a Țării.

Dar activismul prin societățile religioase „Oastea Domnului”, „Sf. Gheorghe”, ori cea a „Femeilor ort. rom.” nu este tot o concentrare de forță duhovnicească?

Frate în Hristos, apoi mai mult de cât oricând *ești concentrat* și tu. Ai favorul ca să nu petreci aceste concentrări în loc străin, ci în cadrul sfânt al obligațiilor tale. Dela line singur depinde ca concentrările noastre să fie rodnice. Dela concentrarea forțelor tale pastorale atârână azi nimbul aureolat al misiunii preoțimeii atât de binecuvântat în trecutul Neamului nostru. Te îndemn cu cuvintele apostolești, „ca să aprinzi darul lui Dumnezeu, care este întru line prin punerea mâinilor” întru hirotonie (II. Timotei I. 6).

C. Turicu

Linște și singurătate

In linște și singurătate s'a plămădit aluutul care dospește întreaga frământătură. Linștea și singurătatea sunt privoști pe cari se bazează întreaga structură a idellor, a credințel și a gândirii omenestii. Linștea și singurătatea dau răgaz de meditație adâncă, liberă de orice influență a lumii exterioare. In linștea și singurătatea pustietăților s'au creat credințe, artă, filosofie și tot ce omenirea are mai scump și mai sfânt. Pentru că in linște și singurătate omul se poate transpune in lumea spirituală și in legătură directă cu Dumnezeu Deaceea Mântuitorul a zis. „Iar tu când te rogi întră in cămara ta...” Ca acolo in linște și singurătate să trăești cu Dumnezeu printr'o legătură tainică.

In linște și singurătate au plăsmuit Confucius și Buda religia și cultul miltoanelor de oameni din Extremul Orient. In linște și singurătate transformatorul credințel orientale, profetul Mahomed, dă lumii islamice un nou crez, pe care-l impune prin foc și sable.

Deasemenea Moise in linște și singurătate a primit tablele legii pe muntele Sinai și a alcătuit cultul, comportarea socială și organizarea politică a poporului evreu. Tot in linște și singurătate l se descoperit lui Ioan Botezătorul rolul de înaintemergătorul Domnului și mistlună de-a o vestii oamenilor... „Iar cel ce va veni după mine mai tare decât mine este, căruța nu sunt vrednic să-l duc încălțămintele. Acela vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc”, zicea Ioan Botezătorul.

Printr'o linște și singurătate desăvârșită și-a început Fiul lui Dumnezeu marea și incomparabila operă de mântuire a omenirii, petrecând 40 de zile prin pusturile aspre, — de partea stângă a Iordanului, — in tovarășia șacallor și hienelor flămânde. In linște și singurătate rostește Mântuitorul minunata predică de pe munte, departe de zgomotul lumii. In repeșite rânduri Iisus Fiul lui Dumnezeu se retrăgea in singurătate, ca apoi in linște să mediteze, sau să se roage.

Apostolul Pavel, după vederea din drumul Damascului, se retrage 3 ani in pustiu, unde in linște și singurătate meditează și contemplează asupra adevărilor evangetice, devenind apoi vas ales al Domnului.

Tot in linște și singurătate s'au retras acel muritor de rând, — sfințit — cari au rupt legătura cu lumea șgomotoasă, volnd să trăiască o viață mai curată, mai sfântă și mai aproape de Dumnezeu. Cuvintele Mântuitorului: „De voești să fii desăvârșit mergi și-ți vinde averile și le dă șacallor și vino după mine”, răsuna cu ecou in urechile multora.

In această linște și singurătate s'a sădit pomul vieții, „Biserica lui Hristos”, a cărei ramuri vor cuprinde tot pământul.

Astăzi? Lumea caută șgomotul in locul linștel și imbulzeala in locul singurătății, distracția in locul meditației. Drumurile linștel și a singurătății sunt tot mai rar bătătorite; iar drumurile șgomotoase ale vieții sunt țesite și pline de lume care caută fericirea trecătoare. Cunoscător al firii omenestii a exclamat Mântuitorul memorabilele cuvinte: „Intrași prin ușa cea strâmtă, că largă este ușa și lată este calea ce duce in pierzare și mulți sunt cei ce intră prin ea. Că strâmtă este ușa și îngustă calea care duce in viață și puțini sunt cei ce o află” (Mt. 7 13—14).

Pr. Dr. R. Popa

„Mai mult control și disciplină“

Este subtitlul unui articol publicat în această revistă de veneratul părinte Nic. Crâșmariu.

Imi permit să adaug câteva idei la articolul Păr. N. Crâșmariu, pe cari le cred salutare pentru „păzirea intactă a prestigiului preoțesc“.

a) Fiecare parohie să aibă o *condică*, în care, sub controlul conștiinței sale, preotul să treacă zilnic toate serviciile divine săvârșite în parohie, predicile, convorbirile colective și individuale, cu subiectul discutat; cercetarea bolnavilor, precum și toate faptele îndurării sufletești și trupești înfăptuite personal sau de credincioși la îndemnul său; adunările Oastei Domnului sau ale Sfatului păcii cu programul desbătut, participarea la societățile culturale și contribuția, munca depusă pentru înzestrarea Bisericii, înfrumusețarea cimitirului, precum și alte lucruri de interes bisericesc și obștesc. Cu un cuvânt să se treacă orice acțiune creștină ce influențează în bine și atrage prin exemplu pe credincioși. Un fel de *condică* de prezență, în care preotul, în seara fiecărei zile, își va trece bilanțul faptelor sale duhovnicești și pastorale.

Această *condică* se poste tipări la Sf. Episcopie, trecându-se în ea toate indicațiile activității preotului, sub formă de reguli scurte și precise, cari să fie un memento pentru preot.

b) *Control inopinat* în timp de sărbători și luarea contactului cu credincioșii, despre felul cum sunt păstoriți și felul cum înțeleg ei să fie îndrumați la viața adevărat creștinească. Prin aceasta va vedea, celce controlează, dacă cele trecute în *condica* de mai sus, sunt adevăruri sau invențiuni. Multe lucruri s'ar descoperi în felul acesta, chiar acolo, unde la suprafață apare cea mai bună armonie și cea mai mare conștiinciozitate, pusă în împlinirea misiunii.

Pentru aceasta se cere pricepere, nepărtinire și mai ales foarte multă oboseală.

c) *Introducerea peste tot a numirilor și a transferărilor, după criteriile din învățământul primar*: studii, vechime, activitate, interese familiare și interese materiale. Nefiind la noi în preoție atâtea grade ca în învățământ, cari se ocupă în urma unei munci depuse și cari dau dreptul la un salariu mai bun, la noi s'ar putea împărți parohiile după starea lor materială și cu cât sunt mai bune, cu atât mai mult acestea să fie ocupate de aceia cari muncesc pentru Biserică și merită o soartă mai bună.

Transferarea ar avea două urmări principale și de mare folos: 1. ca pedeapsă celui ce nu-și face datoria sau și mai rău face unele lucruri slabe și 2. cel merituos și capabil va fi astfel înaintat dela o parohie slabă la alta mai bună, la care dintru început nu a putut ajunge.

Ar mai fi multe de adăugat și ar necesita problema aceasta un studiu amănunțit, dar în cadrul unui articol nu se pot cerceta și rezolva toate. Sunt de părere ca *problema prestigiului preoțesc să fie dată în studiu, de către Sf. Episcopie celor mai destoinici preoți* și să se ia măsuri de îndreptare. Azi sunt mari frământări în lume și se văd zorile unor vremuri noi, de aceea ar fi bine, ca ocuparea locurilor să se facă de aci înainte după criterii de merit și de muncă și apoi să pornim la muncă nouă cu suflet nou.

Veacul nostru va readuce un creștinism curat și adevărat, spălat în sângele multor martiri, ce s'a vărsat și se va mai vărsa și de acum încolo; căci martirajul întotdeauna a întărit credința creștină.

Însă înnoirea așteptată poate veni numai prin muncă ostenitoare, prin control și disciplină severă.

Pr. Romulus Radu

Text biblic la Străjerie

Lauda sânguinței

„Aduceți-vă aminte de mai marii voștri... să le urmați pilda“. Așa scrie sfântul Apostol Pavel. (Evrei 13,7.)

Dragi străjeri și străjere, voi vedeți pe părinți cum lucrează. Dela ei învățați să lucrați și voi. În școală poate citiți despre hărnicia cuiva. Din pilda lui învățați să fiți harnici. Exemple frumoase avem mai ales la oamenii mari, dela cari să învățăm să fim sânguincioși. O frumoasă pildă de hărnicie ne dă viața lui Dimitrie Cantemir.

De mic copil i-a fost dragă învățătura. Tatăl său nu știa scrie și citi. Dimitrie Cantemir citia tatălui său diferite cărți, până noaptea târziu. La vârsta de 15 ani a fost trimis ostătec, zălog, în Constantinopol la Turci. El și acolo învăța și căuta legături cu învățații. Se scula dimineața la cinci și scria, citea până la amiază, iar după masă până seara la șapte ore. Mai târziu a ajuns să călătorească și să pribegască mult, dar osteneală nu cunoștea nici în pribegie. Așa-i era de mare sânguința

și dorul de învățătură, că și la vârsta de 46 ani, căuta să urmeze o școală înaltă.

Prin sârguința sa a ajuns de vorbia și scria în șapte limbi: română, rusă, arabă, persană, turcească, italiană și franceză. Este între cei dintâi care ne dă o istorie, arătând că noi Românii suntem strănepoții Romanilor. El dă întâia Geografie bună despre Moldova. El a descoperit cum să-și pună Turcii cântările pe note. A scris mai multe cărți în felurite limbi.

Turcii îl numiau: ghiaur care știe toate. Domnitorul Rusiei țarul Petru cel Mare zicea că e: „Om foarte înțelept și capabil pentru sfaturi” și mai bucuros ar fi dat o parte din împărăție, decât să-l fi dat pe Dimitrie Cantemir. Academia din Berlin l-a ales membru al său, pentru știința și pentru cărțile lui de mare preț.

A fost și domn al Moldovei, dar el și fără domnie ar fi rămas pildă mai frumoasă decât mulți domnitori.

Voi veți zice că a avut înțelepciune. Da a avut. Și tu ai și el are, toți avem ceva înțelepciune. S'a mulțămît Dimitrie Cantemir cu atât, sau și-a sporit înțelepciunea? Prin ce a sporit-o? Vedeți, prin sârguință mare. Puteți să citiți despre el în cărți mai pe larg. (I. Simionescu: Oameni aleși, II) Dar și din cele auzite azi înțelegeți, că înțelepciunea e dela Dumnezeu, dar sporește prin sârguința omului. Aduceți-vă aminte de Dimitrie Cantemir, iar când îi auziți numele sau îi vedeți chipul, spuneți și altora să ia pildă de sârguință dela el.

Catihetul

Sfințirea bisericii din Parța

Praznicul Nașterii Născătoarei de Dumnezeu din acest an a fost un îndoit prilej de bucurie pentru credincioșii ortodocși români din comuna Parța.

În această zi prăznesc ei hramul bisericii (Ruga) lor.

Tot în această zi, reparată interior și pictată, sfânta biserică aștepta să fie predată stăruințelor sale destinații.

În scopul acesta Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Andrei al Aradului, așteptat aici, dar copleșit și reținut de durerea pierderii scumpei Sale mame, a încredințat cu sfințirea bisericii pe părintele protopop al Timișorului Dr. P. Țucra.

Sărbarea sfințirii s'a desfășurat în cadre sărbătorești; cu obicinuitele primiri fastuoase, cu călăreți, flori și urale.

Actul sfințirii și serviciul sfintei Liturghii au fost oficiate de păr. protopop Dr. Țucra, înconjurat de preoții: V. Popovici, Gh. Rusu, N. Mașcovescu, M. Șora, P. Pocioianu și diaconul A. Mihailoviciu.

Răspunsurile liturgice le-a dat corul bisericesc al plugarilor din Parța sub conducerea inv. dir. Olariu

din Timișoara III, fost inv. dir. în Parța și diriginte al corului.

La Liturgie păr. protopop Dr. Țucra a rostit o frumoasă predică despre rolul mântuitor al Bisericii, și a împărtășit binecuvântări din partea Prea Sfinției Sale Păr. Episcop peste biserica din Parța și fiil ei.

La actul sfințirii au luat parte mulți intelectuali din Timișoara, comună și jur, între cari: Dl Virgil Popovici prefectul județului, Dr. V. Mercea avocat, Dr. Marta primpretorul plasei centrale, etc. precum și un grup de doamne din Timișoara în frunte cu D-na protopopeasă.

Serbarea s'a încheiat cu o masă comună, aranjată în sala mare a unui restaurant din loc, unde s'au rostit cuvântări în sănătatea M. S. Regelui, a Prea Sfinției Sale, a Prefectului, a păr. Protopop, a parohului local și credincioșilor său.

S'au vizitat apoi câteva gospodării mai bune din comună, cari rivalizează și întrec chiar pe ale nemților nu numai în belșug și aranjament, ci și în curățenie.

Între celelalte, — toate frumoase și bine îngrijite — biserica ortodoxă românească din Parța strălucește nu numai ca decorativ exterior, mural, ci și ca acțiune și manifestare duhovnicească!

Sub îndrumarea ei credincioșii ortodocși rivalizează cu succese evidente, pe toate terenele, cu credincioșii celorlalte confesiuni conlocuitoare (unieți, sârbi și nemți) și în special se disting prin conștiința lor ortodoxă vie, lucrătoare.

Cinste lor! Cinste conducătorilor lor.

Fie ca faptele lor bune, — lupta lor, dusă sub steagul sfintei cruci a dreptei credințe, armonia dintre ei și păstorul lor sufletească, să fie un bun exemplu un stimulent și pentru fiil Bisericii din alte sate bănățene.

Tie Flaviu

Cărți și Reviste

Dr. Sp. Căndea: Hristos și mântuirea sufletească a orășenilor. Sibiu. Tipografia „Dacia Trăiană” 1939. Pagini 302. Lei 140.

Părintele profesor și consilier Sp. Căndea, după cele două studii „Pedeapsa depunerii din cler” și „Pastorația familiei”, ambele epuizate, în lucrarea prezentă ne dă un studiu amplu și cu aplicări folositoare în privința pastorației celor din orașe. Importanța problemei o cunosc în deosebi preoții cari au enoriași recrutați din mai multe clase sociale: intelectuali, muncitori, meseriași, etc. Autorul arătând cauzele decadenței religioase dela oraș, caută și remediul prin mijloacele și metodele pastorale de care se poate folosi preotul. Se face o analiză amănunțită a factorilor: familia, școala, mediul social. Se arată folosul prin ridicarea nivelului moral al acestor factori, cum și prin întrebuintarea mijloacelor: societăți religioase, presă, cinematograf și radio. Un capitol aparte sacrifică autorul importanței vizitelor pastorale, talnei sf-tel Mărturisiri, cât și apostolatul laic.

Dacă adaugem prețiosului cuprins și ireproșabila formă sub care se prezintă cartea atât ca tipar cât și calitatea superioară a hârtiei, studiul păr. Căndea servește de podoabă pentru bibliotecile noastre parohiale. Nici un preot dela oraș nu poate fi fără acest îndreptar pastoral.

Biblioteca populară „Venii la Hristos” este scrisă deosebit pentru membri asociației „Oastea Domnului”. Au apărut :

1. Nicolae, arhiep. și mltr. „*Venii la Mine*”, pilde și învățătură, XII+68 pag. Lei 12.

2. I. Gr. Opreșan: *Sămănători, Sămânță, Seceriș*. 30 pag. 6 lei.

3. Gr. T. Marcu: *Rătăciți neștiind Scripturile*. Folosul citirii sf. Scripturi și tălcuirea Bibliei. Pag. 32. Lei 6.

4. Ioan Halmagiu: *Sf. Petru n'a fost și papa nu este capul Bisericii*. Pag. 40. Lei 7.

5. Protop. A. Nanu: *Maica Domnului*. 72 pag. 14 lei.

6. Pr. Dr. Sp. Căndea: *Secta baptistă în România*. 32 pag. 6 lei.

Se pot comanda dela Tipografia Diecezană.

Octavian Neamțu: Țară Nouă. Cartea Echipelor No. 10 Editura Fund. reg. „Principele Carol”. București 1939. Pag. 187.

În cele patru părți tratează problemele lucrărilor Serviciului Social. 1. Înțelesul muncii echipelor regale, 2. Echipetele studențești și munca de tabără în reglunea Moșilor, 3. Propuneri pentru organizarea muncii Sociale în România, 4. Serviciul Social la sate și prin tineret.

Cartea servește ca o bună călăuză preotului spre întregirea lucrării sale pastorale cu noile metode de muncă aplicate de Serviciul Social. Ne fiind indicat prețul, credem că cerându-se pentru biblioteca parohială ori cea a Căminului Cultural, va fi primită gratuit.

Const. I. Gheorghe: Moș Trian. Editura Fund. „Principele Carol”. Pag. 120. Prețul 30 Lei.

Cuprinde însemnarile unui echiper teolog, fapt ce interesează preoșimea noastră. Limbajul clar și stilul atrăgător prilejuiesc o lectură foarte plăcută și de folos pentru cei cari urmăresc roadele muncii obștești.

(Cl.)

Revista Teologică. An. XXIX, Nr. 9, Septembrie 1939. Apare sub patronajul I. P. S. S. Mitropolitului Nicolae. Sibiu.

Părintele Dr. Gr. T. Marcu, tinărul redactor al vechii și prețuitei noastre reviste, publică un articol de fond despre „Serviciul Social sub semnul Crucii”, în care subliniază, documentat, caracterul creștin al S. S.

Licențiatul în Teologie, dl N. Mladin semnează un studiu despre „Renașterea gnosticismului”, — o bună demascare și combatere a ezoterismului, sub care se ascunde materialismul modern. Camuflajul e ridicol și absurd; dl Mladin îi învederează punctele vulnerabile.

Păr. N. Neaga continuă notele explicative asupra „Eclesiastului”.

Cronica mișcărilor literare e făcută de Pr. I. Chiozru și Dr. Gr. Marcu; Notele și informațiile de Gr. T. M., N. Iorga și T. S.

Informațiuni

† Armand Călinescu. După ce am dat revista la tipar ne-a sosit vestea că președintele consiliului de miniștri, Armand Călinescu a fost ucis de un grup din membri fostei gărzi de fier, Joi în 21 Septembrie 1939, ora 14. Actul a fost săvârșit din răzbunare.

Armand Călinescu, până la vârsta de 46 ani abia

împlinși, a trecut prin lerarhia slujbelor până la cel dintâi sfințic al M. S. Regelui; a fost un om de o rară capacitate intelectuală și de o putere de voință extraordinară. Opera lui de căpetenie este organizarea Frontului Renașterii Naționale și guvernarea țării într-o vreme de mari zbuciumări interne și externe.

Condamnăm cu toată energia orice asasinat și în același timp rostim lângă sicriul primului sfințic regal și slujitor al țării, creștineasca rugăciune:

Dumnezeu să-l lerte!..

P. S. S. Episcopul Andrei, Duminecă în 17 Sept. a. c. a asistat, împreună cu dl N. Zigre ministrul Cultelor și Artelor, la sfințirea bisericii din Tinca săvârșită de P. S. S. Episcopul Nicolae al Oradiei.

Noua biserică din Tinca este o operă monumentală. Arhitectura ei, pictura d-lui I. Simionescu și sculptura iconostasului fac deosebită cinste atât lucrătorilor, cât mai ales vrednicului protopop I. Catone, care se ostenește de 12 ani să înzestreze Tinca cu o biserică demnă de prestigiul Ortodoxiei.

P. S. S. Episcopul Andrei, în cele 3 zile cât a fost oaspele P. S. S. Episcopului Nicolae, a vizitat mai multe așezăminte din Oradea și Beiuș.

Aviz. *Inscrierile studenților la Academia noastră Teologică se vor face în zilele de 28-30 Septembrie a. c., iar începerea anului școlar la 1 Octombrie a. c. Studenții cari nu se vor prezenta la timp, vor fi considerați ca retrași.*

P. S. S. Episcopul Lugojului a trimis clerului său o scrisoare pastorală în care obligă preoșii să fie mai cu grijă față de Cullul euharistic. „Nu fără multă mahnire a sufletului meu aflu, — scrie P. S. Sa — că Sfintei Cuminecători nu li se dă cinstea cuvenită. Văzut am cu ochii mei vreun potir ori disc din care Voi n'ați mâncat la Voi în casă, ori cel puțin înaintea oaspeților nu ați îndrăsnit să le puneți. Cu multă durere știu, că pentru păstrarea Sfintei Cuminecători nu este o picșidă din material tot așa de nobilă ca și discul și cupa de potir...”

„Aflând cu multă mahnire sufletească o neorândulă grozavă, ce se mai află ici-cole, în unele biserici, în cari, deși se păstrează Sfânta Cuminecătură, totuși nu arde în continuu, ziua-noaptea, candela”, P. S. Sa dispune ca în viitor candela ce atârână deasupra ușilor împărătești — în onoarea Domnului Euharistic, nu a ușilor — să ardă fără întrerupere.

În Episcopia Oradiei, pe urma râvnei duhovnicești a P. S. S. Episcopului Nicolae și a preoșilor săi s'au cunat într'un interval de 3 ani 12.000 de concubini.

În Arhiepiscopia Iașilor în 1936 erau 19.097 suflete de stiliști. Acum, în urma campaniei duse contra lor cu tact și cu energie de I. P. S. Sa Mitropolitul Nicodim, ajutat de preoșii și călugării săi, mai sunt vreo 800 de suflete.

Cuceririle aceste frumoase de pe tronul pastoral și misionar arată că Biserica poate înălțura multe rele când slujitorii ei, și cei mari și cei mici, se mișcă și pun osul..

Echipele Serviciului Social alcătuite din 4000 de studenți, au lucrat anul acesta în 143 sate. Acum și-au întrerupt lucrările pentru a face față îndatoririlor militare.

A murit cardinalul A. M. Dolci, fostul nunțiu catolic la București, de numele cărui se leagă încheierea concordatului cu Vaticanul.

Duminecă în 17 Sept. c. s'a făcut instalarea părintelui V. Ciurgiu în parohia Gelu. Actul l-a săvârșit P. C. Sa păr. Bocșianu protopopul dela Vinga, care după servirea Sf. Liturghii a talmăcit poporului însemnătatea zilei în legătură cu pomenirea Sf. mucenice Sofia (înțelepciunea) cu fiicele sale Pistis (credința), Agapi (dragostea) și Elpida (speranța).

Pentru trebuințele parohiei Gelu Sf. Episcopie a donat din fondul de propagandă ornatele, obiectele și cărțile necesare în valoare de 21.510 lei, o domnișoară anonimă o candelă și șeful gării Gelu dl Reitmaier 2 sfeșnice de metal.

Urăm noului preot spor la muncă.

Nr. 6599/1939.

Concursuri

Pentru îndeplinirea postului de *preot la parohia a IV-a centrală din Arad*, devenită vacant prin încadrarea părintelui Ilarion V. Felea la parohia a III-a, se publică concurs cu *termin de 15 zile*, dela prima publicare în Biserica și Școala.

Venitele parohiei sunt:

1. Salarul dela Stat,
2. Sesiunea preoțească de 32 jug.
3. Stolele legale.
4. Locuință sau chiria bugetară și
5. Birul parohial în sumă de 600. (șase sute)

Lei anuat.

Pe lângă serviciile din parohie, alesul va catehiza la școlile primare, la cari va fi repartizat. Va substitui pe protopop în biserică și parohie, când va fi trebuință.

Concurenții își vor înalța cererile, însoțite de toate documentele justificative, Consiliului Eparhial, dovadă că au calificare pentru *parohia de clasa I*.

Arad, din ședința adm. bisericească dela 12 Sept. 1939

Episcop.

Consilier ref. eparhial.

† Andrei

Traian Cibian

Nr. 6427/1939.

Pentru îndeplinirea parohiei *Mândăștur*, rămasă vacantă în urma transferării preotului Aron Popa la Iercoseni, se publică concurs cu termin de 15 zile.

Venitele parohiei sunt:

1. Sesiunea parohială în estensiunea de 32 jug.
2. Un intravilan de 1.200 m² și un extravilan de 400 m².
3. Folosința casei parohiale.
4. Salarul dela Stat.
5. Stolele legale.

Parohia este de clasa I-a, dar în lipsă de concurenți de clasa I-a se admit la concurs și de clasa a II-a.

Preotul va îndeplini toate agendele parohiale, va catehiza elevii școlii primare fără altă remunerație și va achita impozitele către Stat și comună după beneficiul său.

Cererile de concurs, însoțite de toate actele justificative, se vor înalța Veneratului Consiliu Eparhial din Arad.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 12 Septembrie 1939.

† Andrei

Episcop.

Traian Cibian
cons. ref. eparhial.

1-2

Nr. 6155/1939.

Pentru îndeplinirea parohiei *Mustești*, protopopiatul Gurahonțului, devenită vacantă prin trecerea preotului-învățător Atanasie Roman la alt post, se publică concurs cu *termen de 15 zile*.

Venitele parohiei sunt:

1. Sesiia parohială de 16 jug.
2. Casă parohială cu intravilan.
3. Stolele legale.
4. Birul parohial.
5. Salarul dela Stat.

Parohia este de clasa II-a, dar în lipsă de concurenți se vor admite și cei de clasa III-a.

Alesul va predica regulat în sfânta biserică, va catehiza elevii, fără altă remunerație și va plăti din al său toate impozitele după beneficiul său preoțesc.

Cererile de concurs înzestrate cu documentele necesare, se vor adresa și înalța Veneratului Consiliu Eparhial, Arad.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 12 Septembrie 1939.

† Andrei

Episcop

Traian Cibian

cons. ref. eparhial.

Nr. 6430/1939.

Pentru întregirea parohiei *Bodrogul-Nou*, cu filiile *Zădărlac*, și *Călugăreni*, (Vinga Nouă) din protopopiatul Vinga, rămasă vacantă prin trecerea preotului Nicolae Cimpoles la altă parohie, se publică concurs cu *termin de 15 zile*.

Venitele parohiei sunt:

1. Salarul dela Stat.
2. Stolele legale.
3. Casă parohială în Bodrogul-Nou.
4. Una sesiune parohială. (26. jug. dela Mănăstirea Bodrog și 6. jug. din Zădărlac).

Parohia este de clasa I-a rurală.

Numitul va catehiza regulat fără altă remunerație la școlile primare de stat din Bodrogul-Nou, Zădărlac și Călugăreni, va oficia serviciile dumnezeiești în parohie și filie, va predica regulat și va achita toate impozitele după beneficiul său.

Concurenții vor cere aprobarea Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop Andrei, pentru a putea concura, iar cererile de concurs, însoțite de actele necesare, le vor înalța Veneratului Consiliu Eparhial.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial din 12 Sept. 1939.

† Andrei

Episcop.

1-2

Traian Cibian
cons. ref. eparhial.

Cărți noi apărute

și bune pentru bibliotecile parohiale, de vânzare la

Librăria Diecezană:

Spovedania și Duhovnicia de Pr. Petre Vințilescu, pag. 424, lei 120.

50 Texte Biblice talmăcite pentru tineret de Pr. I. N. Vasilescu și Pr. Dr. V. Gh. Sillescu, pag. 100, lei 40.

Valoarea istorică a Evangheliilor sinoptice de Dr. G. L. Munteanu, pag. 65, lei 40.

Tradiția dogmatică ortodoxă de Dr. Petru Rezuș pag. 310, lei 150.

Pe drumul desăvârșirii creștine de Dr. G. L. Munteanu, pag. 80, lei 25.